

Malo brigadirjev iz delovnih organizacij naše občine

Že več let v mladinskih delovnih brigadah iz občine Center premalo mladih delavcev – Prizadevanja občinske konference ZSMS Center za ustreznejši sestav brigad – Letos šest lastnih in dve skupni brigadi.

Delovne akcije trajajo že trideset let. Res je, da v določenih obdobjih akcij ni bilo, še posebno večjih, zadnja leta pa je prostovoljno delo veliko več in veliko bolj vidno kot katerikoli drugo, kot delo za družbo. Boris Kidrič je mladim brigadirjem ob neki priložnosti govoril: »Delo v naši domovini se je iz težke in neprijetne nujnosti tistih, ki ne razpolagajo z ničemer razen s svojo delovno silo, spremenilo v častno dolžnost, v ponos življenju in ustvarjalno veselje naših delavcev.« Delovne akcije predstavljajo edinstveno življenjsko šolo. To je šola socialističnega vzgajanja mladine, šola bratstva in enotnosti, šola tovarištva in prijateljstva. Vse te vrednote mla-

»Kot vsako leto smo imeli nekaj težav, ko smo si prizadevali doseči, da bi bila v vsaki brigadi vsaj tretjina brigadirjev iz združenega dela. Nekatere temeljne organizacije združenega dela imajo veliko razumevanja za mladinske delovne brigade, ponekod pa se zatakne, ko je treba mladem delavcu odobriti mesec

Rekli so:

MILE ŠETINC: »Še je čas za prijave v brigade. Za vsakega mladince bomo našli prostor v eni od številnih delovnih akcij naše mladine. Kdor se želi prijaviti, naj pride k nam, na Prešernovo 26, zraven Delavskega doma, pa se bomo pogovorili.« Lahko pa povprašate tudi po telefonu št. 324-891.

dino prežemajo, potrebno pa je, da se ves čas izpričujejo in še naprej razvijajo, da se v dejanjih potrjuje predanost in ljubezen mladih do svoje socialistične domovine.

V času, ko so se nekateri brigadirji in brigadirke iz občine Center že vrnili z letošnjih akcij, drugi pa se nanje še pripravljajo, smo se pogovarjali z MILETOM ŠETINCEM, predsednikom OK ZSMS Ljubljana Center in sekretarjem te konference, SLOBODANOM STUDENOM.

dni plačnega dopusta za čas, ko bo v brigadi. Najbolj pogosto nam pojasni, da bi prišlo do težav v proizvodnji, če bi ti delavci bili mesec dni odsotni. V manjših delovnih organizacijah je včasih res malo težko v času poletnih dopustov shajati z minimalnim številom zaposlenih, vendar pa si že nekaj let prizadevamo doseči, da bi delovne organizacije že vnaprej načrtovale odsotnost določenega števila potencialnih brigadirjev,« nam je povedal Slobodan Stu-

den. Govoril je tudi o pripravah brigadirjev na akcijo potem, ko so le-ti že evidentirani. Prijavljeni za določeno brigado se prvič srečajo na prvi brigadni konferenci, na kateri se spoznajo in pogovorijo. Tisti, ki so na kakšni akciji že bili, pripovedujejo o svojih izkušnjah in vtisih, dogovorijo se tudi za interesne dejavnosti, za katere se bodo v brigadi odločili, ocenijo možnosti sodelovanja na kakšni lokalni akciji, saj se večina brigadirjev tako prvič sreča s fizičnim delom in nekateri tudi odpadajo. Če se le da, organizirajo tudi enodnevni pohod v sodelovanju s komisijo za razvijanje in ohranjanje revolucionarnih tradicij ter z odbori ljudske obrambe in družbene samozaščite. Pred odhodom v brigado pa še enkrat organizirajo brigadno konferenco, na kateri analizirajo in ocenijo rezultate vseh pripravljanih akcij. In potem gre zares. Zaradi tako zahtevnega in podrobnega preizkušanja in izbiranja brigadirjev se rado zgodi, da je še nekaj dni pred odhodom v posameznih brigadah po nekaj prostih mest. Vendar pa so z dobro organiziranostjo in sodelovanjem letos organizirali šest lastnih in dve skupni brigadi, kar znaša okrog tristo petdeset brigadirjev. V dveh avgustovskih je še nekaj prostih mest in sicer: IBAR – LEPENAC 5. 8.–2. 9. 1979 ter KOZBANA 5. 8.–26. 8. 1979. Mladinke in mladinci, ki bi se teh dveh akcij želeli udeležiti, naj se oglasijo na občinski konferenci ZSMS na Prešernovi 26 ali pa po telefonu 324-891.

Na koncu našega pogovora je Mile Šetinc poudaril, da bodo zaradi izkušenj iz preteklih let začeli organizirano pripravljati akcije za leto 1980 že septembra letos, saj bo le tako mogoče zagotoviti ustrezno strukturo brigad in omogočiti brigadirjem iz delovnih organizacij, da se udeležijo akcij, ki so si jih sami izbrali, pa brez hude krvi zaradi tega v domačem delovnem kolektivu.

Olga Mežan

Dež in hladno vreme nista mogla prav nič pokvariti dobre volje udeležencev četrtega pohoda po poteh vojnopolitičnega vodstva NOV in POS – prvi je bil leta 1975, naslednja dva sta mu sledila kontinuirano, potem pa leta 1978 takega pohoda ni bilo. Letos je štab pohodne enote pri mestni konferenci zveze socialistične mladine Slovenije v Ljubljani v sorazmerno kratkem času pripravil traso in vse potrebno za to, da je pohod zelo dobro uspel. Pri postavljanju trase jim je pomagal tovariš MATIJA BOŽIČ, izvršni sekretar pri mestnem komiteju za ljudsko obrambo in družbeno samozaščito.

Po brigadni konferenci na skupščini občine Šiška so pohodniki v soboto, 16. junija najprej prisostvovali proslavi v Tacnu, potem pa jih je čakalo osemnajst kilometrov hoje do Brezovice preko Toškega čela in Dobrove. Na Brezovici so jih s pravo gostoljubnostjo iz partizanskih časov sprejeli na domačiji Fajtovih, ki so premočene mladinke in mladince posušili, nahranili in jih prenočili – dekleta v hiši, fante pa na seniku.

Ko smo se z nekaterimi udeleženci pohoda pogovarjali o tem, kaj jim je ostalo v najlepšem spominu,

Po poteh vojnopolitičnega vodstva

Štirideset udeležencev mladinske pohodne enote – Ljubljana – mesto heroj –

Je v dneh od 16. do 18. junija počastilo letošnje jubileje in oživilo spomin na zaščitno enoto našega vojaškopoličnega vodstva iz časov NOB.

so ravno za sprejem na Fajtovi domačiji imeli največ pohvalnih besed. Drugega dne jih je pot vodila z Brezovice čez progo do Ljubljane, čez katero so jih prepeljali s čolnom pri Liparjevi hiši. V Tomišlju so jim domači mladinci priredili prisrčen sprejem in kar težko se je bilo posloviti, saj je bilo treba ta dan, ki je bil »dolga« dvajset kilometrov, priti še na Rakitno. Utrujenim udeležencem je spanje na kozolcu še kako prijalo, žejo in lakoto pa so si delno tešili tudi z izdelki Ljubljanskih mlekarn, ki so na ta način prispevale svoj delež.

Čeprav se je tretjega dne vreme malce popravilo, šibko sonce ni moglo posušiti premočenega prapora pohodne enote. Slavko, zastavonoša iz Gorišnice, ga je krepko občutil na ožuljenih ramenih, žulji pa so zacveteli že prejšnja dneva tudi na marsikateri nogi, nevarni dolge hoje. Pomagala je pesem kot je tako pogosto pomagala partizanom na dolgih pohodih. Utrinjale so se domislice in šale, ki so pregnale utrujenost in morebitno slabo voljo. Nekatere od njih so udeleženci tudi zapisali v bilten, ki so ga izdali takoj naslednji dan po končanem pohodu. Pot jih je tretjega dne vodila z Rakitne nazaj proti Ljubljani preko partizanske bolnišnice Kravice do Iga, kjer je bila tudi zaključna slovesnost. Na njej je Matija Božič govoril udeležencem o poteh vojnopolitičnega vodstva NOV in POS v letu 1943. V Domu obrambne vzgoje na Igu pa so imeli udeleženci zaključno brigadno konferenco s kulturnim programom. Do Ljubljane jih je odpeljal avtobus. Na koncu so položili venec na grobnico narodnih herojev.

Čeprav štab pohoda ni imel za organizacijo na razpolago ravno veliko časa, je ta manifestacija dobro uspela. Tretjina udeležencev je bila brigadirjev, ki so se pred kratkim vrnili iz Črne gore, druge pa so predlagale ljubljanske občine. Mestna konferenca ZSMS Ljubljana si prizadeva, da bi oblikovali in opremili jedro stalne pohodne enote tridesetih mladink in mladincev, s katerimi bi se udeleževali podobnih akcij in ki bi pritegnili k sodelovanju tudi druge. Tako bi postala udeležba na pohodih, ki so pomembna oblika nadaljevanja in ohranjanja tradicij narodnoosvobodilnega boja, bolj povezana in stalna. Pripraviti nameravajo informativno brošuro o pomenu in vlogi zaščitne enote, ki naj bi sedanje in prihodnje pohodnike bolj seznanila s tem delom naše zgodovine.

Olga Mežan

Srečanje na Podljubelju

9. junija so se na Podljubelju srečali bivši interniranci iz različnih taborišč na vsakoletni proslavi na kraju, kjer je včasih stala podružnica zloglasnega taborišča Mauthausen. Vendar tistega dne iz avtobusov, ki so komaj našli parkirni prostor ob novi cesti na Ljubelj, niso izstopili samo starejši. Prišli smo tudi mladi. Med njimi je bila tudi naša skupina z gimnazije Vide Janežič-Poljane iz Ljubljane. Skupaj s skupino organizacije ZZB NOV Ljubljana Center smo se že zjutraj odpravljali z avtobusom izpred Pionirske knjižnice. Vreme je bilo čudovito in na Podljubelju smo prispeli s pesmijo na ustih. Pa nismo prepevali sami – v sprednjih vrstah avtobusa so nam pridno pomagale tudi članice zbora bivših zapornic iz italijanskih taborišč. Prvi kontakt je bil že vzpostavljen, in to brez problemov.

Še preden se je proslava na Podljubelju začela, smo si ogledali ostanke taborišča in plošče z imeni drugih koncentracijskih taborišč, ki so vzdane v ruševine. Po ozki poti med drevjem in grmovjem nas je eden izmed bivših internirancev iz Mauthausna pripeljal do kraja, kjer je včasih stal krematorij. Zdaj je tam le še železna rešetka. Težko je popisati občutek, ki te nenadoma prevzame, ko stojiš sredi zelenja in si skušaš dopovedati, da je bilo to lepo okolje pred dobrimi tremi desetletji priča najstrašnejšim zločinom in zverinstvom. Težko je to dojeti, pa vendar glas tovariša, ki je z nami potrjuje vse to... »Prav dobro se še spomnim. Pri tistem grmovju so

jih streljali, potem pa so jih odnesli proti gozdu in izginili v globeli. Končali so v krematoriju.«

Bilo je mnogo srečanj starih znancev in prijateljev. Proslava, kjer smo se predstavili tudi naši recitatorji in pevski zbor naše gimnazije z recitalom še neobjavljene partizanske lirike, je naletela na prava ušesa. Kasneje so nam namreč pripovedovali, da so mnogim stopile v oči tudi solze. To nam je potrdilo, da smo pesmi pravilno razumeli in tak sprejem pri občinstvu je seveda enkratno doživetje.

Okoli poldneva smo se potem z našim gostiteljem odpeljali še do Dražgoš, kjer smo doživeli novo presenečenje. Tovariš Ive Šubic, eden od borcev Cankarjevega bataljona in udeleženec dražgoške bitke ter avtor čudovitega mozaika pri spomeniku v Dražgošah nam je opisal potek dražgoške bitke. Že drugič ta dan smo lahko ugotovili, kako drugače zveni beseda nekoga, ki je sam spremljal neko dogajanje, od tega, kar slišimo v šoli.

Odličnega razpoloženja pa še vedno ni bilo konec. Po kosilu na dvorišču prave kmečke gostilne smo vsi skupaj veselo prepevali, harmonikarji pa so igrali parom na majhnem plesišču. Šale so letele prek miz, nihče ni niti pomislil na probleme »prepadov med generacijami«; vzdušje je bilo enkratno. Tudi še na povratku v Ljubljano je bilo tako. Preživeli smo v resnici lep dan in z veseljem se bomo tudi v prihodnjih letih odzvali vabilom na tako prijetna srečanja.

Mojca Velkavrh
4. a